

skal betale, hvad der er fornødent ud over Faderens Bidrag, men at den skal have det refunderet fuldt ud af Moderens Forsørgelseskommune. Der findes en ministeriel Skrivelse af 1893 — jeg husker i Øjeblikket ikke Datoen — som siger, at naar et Barn er anbragt i Pleje i en Kommune, og Moderen opholder sig i en anden, og Faderen er forsørgelsesberettiget i en tredje, skal Barnets Opholdskommune udrede den ene Fjerdedel af det Bidrag, som falder paa Moderen. Det er altsaa ikke Moderens Opholdskommune, hvad man havde nogen Grund til at gaa ud fra i Henhold til den gældende Fattiglov, men derimod Barnets Opholdskommune, som skal udrede en Fjerdedel til Trods for, at det er Moderen, der faar Fattighjælpen. Det kan se mærkeligt ud, at Faderens Forsørgelseskommune skal refundere hele hans Bidrag, medens Moderens kun skal refundere tre Fjerdedele af, hvad der har været nødvendigt ud over Faderens Bidrag, idet Barnets Opholdskommune skal udrede den ene Fjerdedel. Der kan selvfølgelig anføres Grunde baade for og imod dette. Naar vi have foreslaaet, at Barnets Opholdskommune ikke skal udrede denne Fjerdedel, er det nærmest af Hensyn til Børnene. Nu stiller Forholdet sig saaledes, at naar en Moder er ude af Stand til at betale sit Bidrag, og Barnets Kommune derfor skal til at betale sin Fjerdedel, siger den vedkommende Kommunalbestyrelse næsten altid: Vi ville ikke beholde et saadant Barn et Øjeblik længer, Moderens Forsørgelseskommune skal tage det. Vi have ment, at dette i mange Tilfælde er uretfærdigt. Børn kunne maaske være anbragte i en Kommune som ganske spæde, og naar de saa ere to, tre, fire Aar, skulde de flyttes til en anden Kommune. Vort Forslag vil være et Værn for Børnene i saa Henseende. Men for at Moderens Forsørgelseskommune ikke skal blive forurettet ved, at Barnets Opholdskommune er alt for rundelig og siger: Lad os give de Folk, der have Barnet i Pleje, rigelig, de kunne trænge til det, have vi foreslaaet, at „Moderens Forsørgelseskommune kan fordre sig Barnet udleveret til Forsørgelse, for saa vidt det paa den faldende Bidrag er større end det, hvormed Barnefaderen eller hans Forsørgelseskommune bidrager til dets Underhold.“ Vi mene derved at have fundet et Middeltod, at Moderens Forsørgelseskommune bliver forurettet. De øvrige Bestemmelser ere, som sagt, i fuldstændig Overensstemmelse med de nugældende. Der er kun foretaget de enkelte Forandringer, der ere

nødvendige af Hensyn til de ny Regler, og det er ikke Realitetsforandringer.

Det var det, som jeg havde Lyst til at sige med Hensyn til Forstaaelsen af Forslaget og vore Bevæggrunde til det. Begge Forslagsstillerne ere Sogneraadsformænd, og vi have væsentlig set Sagen fra en Sogneraadsformands Standpunkt. Vi have selvfølgelig ogsaa navnlig set paa Forholdene, som de foreligge paa Landet. Vi have søgt at naa en Forretningssgang, om jeg saa maa sige, som var lettere for Kommunalraadene og specielt for Sogneraadsformændene, selv om vi derved kom til at lægge et større Arbejde over paa Politimyndighederne. Saadan som Arbejdet med disse Sager er vokset for Kommuneraadene, have vi ment det forsvarligt at lægge en Del af det over paa Politimyndighederne. Skulde der være andre Ting, som man kunde ønske at tage op her, kan det jo ske saavel her i Salen som i det Udvalg, der antagelig vil blive nedsat.

N. Christensen: Enhver, der har beskæftiget sig med kommunale Arbejder og navnlig med det offentlige Fattigvæsen, vil være paa det rene med, at der klæber en Del Mangler ved Loven af 12te April 1892 om Underholdsbidrag til Børn, der ere avlede uden for Ægteskab, og det er derfor ikke saa underligt, at man nu, efter at denne Lov har virket i nogle Aar, søger at gøre nogle Forandringer deri. Nærværende Lovforslag indeholder to Bestemmelser, som, hvis de blive til Virkelighed, ville medføre en betydelig Lettelse for Kommunalbestyrelserne. Den første er den, at det skal konstateres, hvor Barnefaderen er forsørgelsesberettiget, og den anden er den, at den første Afkrævning af Underholdsbidrag skal bortfalde, saa at Autoriteterne straks kunne skride til Udpantning. Jeg mener imidlertid, at det i mange Tilfælde ikke vil være tilstrækkeligt, at Afhøring finder Sted. Jeg mener, at naar Afhøring har fundet Sted, maa det fastslaas, at Forsørgelseskommunen ogsaa anerkender Forsørgelsesretten. Ellers kan der fremkomme adskillige Uoverensstemmelser senere. Det kan der ikke, naar Forsørgelseskommunen, efter at Afhøring har fundet Sted, har anerkendt Forsørgelsesretten. Dernæst mener jeg ogsaa, at naar saadant finder Sted, bliver det overflødigt at hæfte en Afskrift af Afhøringen til Resolutionen. Naar Forsørgelsesretten er anerkendt af Kommunen, er det tilstrækkeligt, at Overøvrigheden noterer paa Resolutionen, at saadant har fundet Sted. Det